

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813807952/facsimile.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

det bog er ham, der har skabt dem. Troe I at han har taget Feil, at det var i Distraktion, han frembragte dem, da er det smukt at I komme ham tilhjælp ved at tilintetgjøre den Forskjel der er mellem dem og hans andre Skabninger, ja det er simpelt hen den christelige Kjærligheds Pligt, at skjule — selv Vorherres Synders Mangfoldighed! I antage rimeligviis at han begynder at gaae i Barndom, hvilket hans høie Alder efter al menneskelig Beregning maae tale for, og af puur Gudelmodighed paatage I Eder Formynderstabet over ham paa hans gamle Dage! Det er unagteligt et rørende Bevis paa uegennyttig Opoffrelse, men jeg veed fra paalidelig Kilde at han trods sin stigende Alder, endnu er rask og rørig (han sover ikke engang Middagsføn) og at der efter al — overmenneskelig Beregning er Udset til at han endnu vil staae i sin fulde Manddoms-Kraft, naar vi forlængst ere Støv. Vogt Eder for ham! Til en Tid kan han vel taale Eders „Legen Konge,“ men hvis I haandtere for slemt med hans Skabninger kan det vel være at han gjør en hastig Ende derpaa, til lidet Glæde for Eder.

Vær overbevist om at han har havt en Hensigt med at gjøre Undtagelserne forskjellige fra Regelen, og at I ikke kunne tilintetgjøre den, uden at tilintetgjøre Individet selv. Hvad Gud har adskilt kan Mennesket ikke forene, men vel forbinde, sammenlænke med Samfundets stærkeste Kæder. Men dette er ikke Veien til at opnaae Enhed, thi den Forskjellighed, som med Magt fængsles under den

almindelige Form, saa den ikke kommer tilsynes, gjæter som en skjult Gift i Samfundet og føder Splid og Lyedragt. Under denne falske Enhed næres Udspilletsens Aand i det Indre, og jo længer det varer, til den trytter sig, jo flere Kræfter samler den, til den endelig sprænger alle Vaand, de hellige med de vanhellige, og Menneskeslægten gaaer tilgrunde, som et Bytte for dens Maserie.

Underledens vilde det have gaaet, om Modstanden kom til orde tilde, saa den, hvis dens Fordringer vare uretmæssige, kunde blive bekjæmpet istedetfor at blive sludt tilbage. Det tyder ikke paa nogen Alibi til en Sag, ikke at turde underkaste den en aabenlys Prøvelse, og den, som kaster den bestaaende Samfundetsorden sin Handst, viser denne et af to større Ugtelse end den, som ikke tør eller ikke vil modtage Udfordringen; thi den første agter den dog en Undersøgelse værd.

Troe I ikke at Enheden bedst vilde opnaaes naar hver Enkelt fik Lov til at udbille sig efter sin Natur, uhindret og uhemmet af overflødige Hensyn? Harmonie bestaer jo ikke i at kun een Tone faaer Lov til at klinge, men i at de forskjellige gaae op i en høiere Enhed. Naar Enhver synger i sin egen Tone, vilde jels den, hvis Øis syntes Dig „at sturre som en selsom Dissonans“, hvis Du opfattede det ude af Sammenhang med det Hele, bidrage til at gjere Harmonien fuldendt naar det hørtes i Samklang med de andre Toner. Vel som mange virkelige Dissonanser og falske Toner til at høres, som